

Изследванията му сж въ областта на музикалната акустика и инструментитѣ.

Билфе, Бениаминъ — Bilfe, Benjamin — диригентъ и компонистъ, род. 17 авг. 1816 въ Лигницъ, умр. 13 юлий 1902 с. т., основателъ на концертитѣ „Bilfe“ въ Берлинъ, отъ чиято капела се е образувала по-късно Берлинската филхармония.

Бинички, Станиславъ — сръбски компонистъ, род. 27 юли 1872 въ Ясика, Моравски окръгъ, училъ първоначално въ Бѣлградъ и Нишъ, и философия въ Бѣлградъ; 1894 г. преподавателъ въ Лѣсковската гимназия и ржководителъ на пѣвческото д-во „Бранко“. Есента 1895 г. постъпва въ музикалната академия въ Мюнхенъ, а на следующата — Военното министерство го взема подъ свое покровителство и го оставя тамъ до свършването на музикалното му учение — 1899, когато бива назначенъ за воененъ капелмайсторъ и докладчикъ по военнитѣ музики при Министерството на войната въ Бѣлградъ. Основалъ е въ Бѣлградъ воененъ оркестъръ, а 1904 г. — музиката на кралската гвардия, съ която отъ тогава дава симфонически концерти. Като ржководителъ на пѣвческото д-во „Станковичъ“, заедно съ военния си оркестъръ, е изпълнявалъ ораториитѣ на Хайдн, Сен-Саенса, Христича, както и 9-та Симфония на Бетховена. Заедно съ Ст. Мокрянацъ и Цв. Манойловичъ основава 1899 първото сръбско музикално училище, а въ 1920 става директоръ на Бѣлградската опера. Написалъ е първата сръбска опера (1903), както и увертюра и Симфоническо интермедо за „Еквиноция“ (1903), мелодраматическа музика за „Последния гостъ“ (1906), музика за театралната комедия „Околосвѣтско пжтуване“ (1908), „Джидъ“ (1922) и „Находка“ (1923). Б. работи сжщо и въ свѣтската, както и въ църковната, хорова музика; неговата оригинална литургия за смѣсенъ хоръ се отличава съ акцента на днешния говоръ и има концертенъ характеръ. Отъ свѣтскитѣ му пѣсни за хоръ, най-хубави сж: „Чини ме, чини“, „Три девойки“ и „Дивна нощъ“, които стилистично се твърде много различаватъ отъ югославянската народна музика; а соловитѣ пѣсни: „Гривна“, „Миятовка“ и „Да

ми сж твойтѣ очи“ сж писани въ народенъ духъ.

Бисшофъ, Георгъ Фридрихъ — Bischoff, Georg Friedrich — компонистъ и създателъ на нѣмскитѣ музикални тържества — (Musikfeste), род. 21 септ. 1780 въ Елрихъ, умр. 7 септ. 1841 г. въ Хилдесхаймъ, училъ при баща си, после канторъ и учителъ въ лицея въ Франкенхаузенъ. По неговъ починъ и грижи се уреждатъ първитѣ нѣмски музикални тържества въ Франкенхаузенъ — на 20 и 21 юни 1804, дирижирани отъ Шпоръ. Писалъ пѣсни и клавирни нѣща.

Бисшофъ, Хансъ — Bischoff, Hans — пианистъ и музикаленъ писателъ, род. 17 февр. 1852 въ Берлинъ, умр. 12 юни 1889 с. т., ученикъ на Кулакъ, преподавателъ въ Кулаковата академия, после въ Щерновата консерватория въ Берлинъ, и диригентъ на концертитѣ („Въ Понедѣльникъ“) на „Пѣвческата академия“. Преработилъ е Кулаковата „Естетика на клавирната игра“, редакторъ голѣмитѣ издания на Шопеновитѣ творения, и е авторъ на много публикации — статии и студии.

Бисъ, лат. bis — повторение. 2) за повторение на пиеса или часть отъ нея — въ концерты или театръ.

Бисъ крома, лат. Bis chroma — тридесетъ и втора ($\frac{1}{32}$) нота.

Битеръ, Карлъ Херманъ — Bitter, Karl Hermann — музикаленъ писателъ, род. 27 февр. 1813 въ Шведтъ на Одеръ, умр. 12 септ. 1885 въ Берлинъ, училъ право и достигналъ до поста пруски финансовъ министъръ. Съ своитѣ трудове, като биографъ и изслѣдвателъ въ музикално историческата областъ, Б. заема едно видно мѣсто между нѣмскитѣ музикални писатели на XIX ст. Освенъ голѣмата биография на Йоханъ Себастианъ Бахъ въ 2 тома, той е писалъ върху другитѣ Баховци — негови потомци, приноси къмъ историята на ораторията, върху Моцартови и Глукови опери. Издалъ сжщо и Бахови творения — 4 тетради.

Битнеръ, Юлиусъ — Bittner, Julius — оперенъ компонистъ, род. 9 апр. 1874 въ Виена, училъ при Йозефъ Лаборъ и Бруно Валтеръ; до 1920 сждия въ Виена, после членъ на кураториума на тамошната музикална академия. Живѣе като свобо-